

Ο Έρωτας κι ο Θάνατος

Ο Θάνατος δεν είχε σκελετωμένο σώμα, δε φορούσε μακρύ μαύρο μανδύα και δεν κρατούσε ένα θεόρατο δρεπάνι.

Το ήξερε ότι αυτή τη μορφή είχε στο μυαλό των περισσοτέρων ανθρώπων. Το ήξερε πριν ο Εμπαιγμός του δείξει εκείνη την εικόνα μέσα σ' ένα βιβλίο λέγοντάς του «δεν έχεις καθόλου φωτογένεια». Το ήξερε και κατά βάθος ντρεπόταν λίγο που η εμφάνισή του ίσως να μην ανταποκρινόταν στις προσδοκίες.

Ποιον κορόιδευε; Ήταν μια ζωντανή απομυθοποίηση.

Ένας άντρας μέσης ηλικίας, μέσου αναστήματος, με αρχή φαλάκρας, κοιλιά και μυωπία. Φορούσε άσπρο πουκάμισο, γυαλιά με κορδόνι και ένα ρολόι στον αριστερό του καρπό, που χωρίς αυτό ένιωθε σαν να ήταν γυμνός.

– Θάνο, έχουμε γεννητούρια, του ανακοίνωσε η Λογική εισβάλλοντας αγενέστατα στο γραφείο του.

Ο Θάνατος την αγριοκοίταξε.

Δεν είχε ακόμη ξεχάσει τον τελευταίο τους καβγά πάνω στην ταξινόμηση των αρχείων. Η Λογική επέμενε εδώ και χιλιετίες ότι η οργάνωση θα έπρεπε να γίνεται χρονολογικά, όμως ο Θάνατος ήταν ένθερμος υποστηρικτής της αλφαβητικής σειράς. Και παρέμενε ένθερμος υποστηρικτής της ακόμη και μετά την τριακοστή έβδομη προσπάθεια της Λογικής να του αλλάξει γνώμη.

– Έλα, βρε Θάνο, μην κάνεις έτσι. Πάλι με χρόνια με καιρούς, πάλι δικά σου θα 'ναι, παρερμήνευσε την ενόχλησή του η Λογική.

– Πώς με είπες; τη ρώτησε παγερά.

– Θάνο, του χαμογέλασε.

– Κόψε την πολλή παρέα με τον Εμπαιγμό. Έχει αρχίσει και σε επηρεάζει, της συνέστησε κοιτάζοντας τα χαρτιά που του είχε φέρει.

Δύο γεννήσεις. Και τα δύο αγόρια.

Πάντα προτιμούσε τα αγόρια, γιατί τον έκαναν να περιμένει λιγότερο. Η Υπομονή δεν ήταν πολύ καλή του φίλη.

– Κανείς δε με επηρεάζει, χαμογέλασε η Λογική πριν βγει αγέρωχη από το γραφείο.

Ο Θάνατος αναστέναξε.

Αν η Λογική δεν πρυτάνευε τόσο συχνά, θα μπο-

ρούσε να ήταν η ιδανική γραμματέας. Αν, όμως, εξακολουθούσε να περνάει τον ελεύθερο χρόνο της με τον Εμπαιγμό, εφευρίσκοντας ανόητα χαϊδευτικά για τον προϊστάμενό της, τότε δε θα αργούσε πολύ να επισκεφθεί το λογιστήριο.

Όλα κι όλα. Ο Θάνατος στη δουλειά του δε σήκωνε τέτοια. Μπορούσαν να λένε ότι θέλουν και η Λογική, και ο Εμπαιγμός, και η Υπομονή, και όλο τους το σόι, όμως σε ένα πράγμα δεν μπορούσε να διαφωνήσει κανείς τους: Ο Θάνατος ήταν ο καλύτερος ληξίαρχος.

Ο Έρωτας είχε μόλις προσγειωθεί στο Κάπου Αλλού. Δεν είχε φτερά, αν και πολύ θα το ήθελε, κι έτσι, δυστυχώς, αναγκαζόταν να υπομένει συχνά πολύωρες πτήσεις, που τον άφηναν εξουθενωμένο.

Το αεροδρόμιο ήταν μικρό και καταθλιπτικό, χωρίς μαγαζιά και με έναν και μοναδικό ιμάντα αποσκευών.

Ο Έρωτας τον προσπέρασε κατευθυνόμενος προς την έξοδο. Δεν κρατούσε ποτέ βαλίτσα, χειραποσκευή ή φαρέτρα για τα βέλη που οι άνθρωποι νόμιζαν ότι χρησιμοποιούσε, αλλά τη δεδομένη στιγμή θα έδινε τα πάντα να ήταν ένα τροφαντό μωρό και να κοιμόταν πάνω σ' ένα σύννεφο.

Ήταν τόσο κουρασμένος, που για μια στιγμή πέ-

ρασε από το μυαλό του η ιδέα να αφήσει τους υφισταμένους του να αναλάβουν, και ο ίδιος να πάει στο πλησιέστερο ξενοδοχείο και να καταρρεύσει.

Ο Θαυμασμός όμως δεν έκανε τόσο καλή δουλειά όσο αυτός, και η Εμμονή κολλούσε πάντα στις υποθέσεις, υποχρεώνοντάς τον στο τέλος να στέλνει κάποιον τρίτο για να την απομακρύνει.

Πάνω που σκεφτόταν να ρίξει τα μούτρα του και να καλέσει τον Πόθο, είδε κάτι μπροστά στην έξοδο του αεροδρομίου, που τον έκανε να ξεχάσει το τρέχον πρόβλημά του και να αρχίσει να φαντάζεται τα καινούρια που τον περίμεναν στο προσεχές μέλλον.

Εκεί, ανάμεσα σε μια ντουζίνα θνητών που ανέμεναν την άφιξη κοντινών τους ή μη προσώπων, στεκόταν μια κοπέλα που έκανε το ουράνιο τόξο να μοιάζει μουντό μπροστά της.

Δεν υπήρχε άνθρωπος που να μην την κοίταζε έστω και με την άκρη του ματιού του. Στα μαλλιά της εμφανίζονταν όλα τα χρώματα της ίριδας και το φόρεμά της ανακλούσε το φως σαν να ήταν φτιαγμένο από τρεχούμενο νερό. Η απόκοσμη αίσθηση που εξέπεμπε αλλοιωνόταν μόνο από το τεράστιο άσπρο χαρτόνι που κρατούσε στα χέρια της – μια διακωμώδηση αυτών που είχαν συχνά μαζί τους οι ξεναγοί.

«Έρωσ ανίκατε μάχαν», έγραφε με μεγάλα καλλιτεχνικά γράμματα εν μέσω μιας πανδαισίας από καρδούλες.

– Γελάσαμε, είπε ο Έρωτας πλησιάζοντάς την.

– Με περιμένεις; του χαμογέλασε εκείνη.

Ο Έρωτας την έπιασε σφιχτά από τον αγκώνα και την τράβηξε για να βγουν έξω.

– Τι θέλεις; τη ρώτησε.

– Δεν μπορείς να φανταστείς;

Κάτι τέτοια υπονοούμενα τον εκνεύριζαν αφάνταστα.

– Λέγε, είπε μέσ' απ' τα δόντια του.

Η Φαντασία χαμογέλασε συνωμοτικά.

– Έχω μια ιδέα.

Η Τραγωδία στεκόταν στο διάδρομο του νοσοκομείου κι έκλαιγε σιωπηλά.

Ήταν αόρατη, όμως η παρουσία της ήταν αισθητή.

Ο άντρας στην καρέκλα απέναντί της έκλαιγε κι αυτός, σαν να ήξερε ότι η γυναίκα του δε θα έβγαине ζωντανή από αυτό το χειρουργείο.

Στο βάθος του διαδρόμου μια πόρτα άνοιξε κι έκλεισε. Ένα ξανθό κοριτσάκι, το πολύ δέκα χρόνων, τους πλησίασε. Η Τραγωδία ήταν η μόνη που μπορούσε να το δει.

– Φύγε, θα κάτσω εγώ, της ψιθύρισε το ξανθό κοριτσάκι που άκουγε στο όνομα Ελπίδα.

Η Τραγωδία προσπάθησε να συγκρατήσει το λυγμό που την έπνιγε.

– Πού να πάω;

Η μικρή της αδερφή την κοίταξε λυπημένη.

– Όπου θέλεις, της είπε.

Η Τραγωδία σκούπισε τη μύτη της πάνω στο μαύρο μανίκι της και κατευθύνθηκε προς την πόρτα απ' όπου είχε βγει η Ελπίδα.

Μπορούσε να πάει όπου ήθελε. Παντού όμως ήταν ανεπιθύμητη. Ανάμεσα στους θνητούς δεν ένωθε ποτέ ευπρόσδεκτη. Με τον Πόθο είχαν χωρίσει άδοξα πριν από πολλούς αιώνες, και αν δεν υπήρχαν τα παιδιά τους ως απόδειξη, σίγουρα εκείνος θα αρνιόταν ότι είχαν υπάρξει ποτέ ζευγάρι. Ακόμα και οι ίδιοι της οι γιοι διέψευδαν οποιαδήποτε σχέση μαζί της, χρεώνοντάς της τις όποιες κακές φήμες κυκλοφορούσαν εις βάρος τους.

Η Τραγωδία δεν είχε φίλους. Είχε μόνο αναμνήσεις.

Η αγαπημένη της ήταν η εικόνα του Έρωτα και του Θανάτου να παίζουν δίπλα δίπλα – ο ένας με τις καρδιές του και ο άλλος με τις ψυχές του.

Είχε πολύ καιρό να τους δει και τους δύο, όμως δεν ανησυχούσε. Ήξερε ότι ήταν καλά και ότι έπαιζαν ακόμη. Το έβλεπε στα ανεξήγητα πράγματα που συνέβαιναν στη Γη.

Όταν νέοι άνθρωποι πέθαιναν και γέροι ερωτεύονταν, δεν ήταν μυστήριο. Ήταν τα παιδιά της, που έκλεβαν ο ένας τα παιχνίδια του άλλου.

Ο Έρωτας μπορούσε να πάρει πολλά επίθετα και ακόμα περισσότερες μετοχές. Επιπόλαιος, μοιραίος, πλατωνικός, καταστροφικός, ανεκπλήρωτος, παθιασμένος, κρυφός, αληθινός, τρελός και απαγορευμένος ήταν μόνο μερικοί από τους χαρακτηρισμούς που του προσέδιδαν οι άνθρωποι.

Μόνο ένα χαρακτηρισμό δεν μπορούσες να προσδώσεις στον Έρωτα, κι αυτό ήταν το χαζός. Ο Θάνατος δεν αμφέβαλλε ποτέ για την ευφυΐα του αδερφού του, αλλά ειδικά μετά την τελευταία του κίνηση ο Έρωτας αποδεικνυόταν σοφότερος απ' ό,τι πίστευε ο Θάνατος.

Θα μπορούσε να είχε στείλει την Περιέργεια. Δεν υπήρχε πιο αποτελεσματικός αγγελιοφόρος από κάποιον που ήξερε πώς να κινεί το ενδιαφέρον του παραλήπτη. Θα μπορούσε να είχε στείλει την Πλήξη. Και μόνο η παρουσία της και η απειλή της παρέας της θα ήταν αρκετή για να προτιμήσει κανείς την όποια εναλλακτική πρόταση. Θα μπορούσε να είχε στείλει ακόμα και τη Φαντασία την ίδια, στην οποία σίγουρα ανήκε αυτή η ηλίθια ιδέα.

Ο Έρωτας δεν είχε στείλει καμιά τους.

Ο αδερφός του είχε φερθεί έξυπνα και είχε στείλει τον ακαταλληλότερο αγγελιοφόρο όλων, αλλά και τον μοναδικό που μπορούσε να κάνει το Θάνατο να δεχτεί την πρόκληση που του μετέφερε: τον Εγωισμό.

– Πες του εντάξει, φώναξε ο Θάνατος.
Ο Εγωισμός έφτανε ήδη στην πόρτα.
– Να του το πεις εσύ. Τι είμαι εγώ, το παιδί για
όλες τις δουλειές;
Ο Θάνατος τον αγνόησε.
Ποσώς τον ενδιέφερε ποιος θα μετέφερε την απά-
ντησή του στον αδερφό του.
Ο Έρωτας ήδη γνώριζε την απάντηση και ήδη
σχεδίαζε την πρώτη του κίνηση.
Το παιχνίδι ήταν έτοιμο ν' αρχίσει. Το μόνο που
έμενε ήταν να διαλέξει ο καθένας το πιόνι του.

Ο Μάρκος και η Άννα

Ο Μάρκος δεν έβλεπε τον ουρανό όπως ο υπόλοιπος κόσμος. Μπορεί τα μάτια του να λάμβαναν την ίδια εικόνα και ο εγκέφαλός του να επεξεργαζόταν τις ίδιες πληροφορίες, κάπου όμως στην πορεία της ζωής του ο ουρανός είχε πάψει να έχει τη μοναδική υπόσταση της φυσικής οροφής και είχε πάρει στο νου του τη μορφή ενός κοινού ανθρώπου.

Τις μέρες φόραγε τα ρούχα του, άλλοτε φωτεινά κι άλλοτε σκούρα, συνήθως σε αποχρώσεις του μπλε ή του γκρι. Καμιά φορά διάλεγε κι αξεσουάρ, μεγάλα ή μικρά ουράνια τόξα, ή σύννεφα σε αστεία, πρωτότυπα σχήματα. Μπορούσε να είναι εκθαμβωτικός ή μουντός, ανάλογα με τη διάθεσή του. Μπορούσε να πάρει ό,τι μορφή ήθελε, όμως ποτέ δεν ήταν ο εαυτός του.

Τις νύχτες δεν είχε αυτή την επιλογή. Δεν είχε καμία επιλογή. Σαν άνθρωπος που γυρίζει στο σπί-

τι απ' τη δουλειά του, ο ουρανός έβγαζε τα ρούχα του, για να συνειδητοποιήσει κατόπιν ότι δεν είχε πιτζάμες. Ότι το σώμα που έκρυβε όλο το πρωί ήταν ξαφνικά γυμνό μπροστά στα μάτια όλων.

Ο Μάρκος προτιμούσε τον νυχτερινό ουρανό. Τον προτιμούσε γιατί δεν ήταν αυταπάτη. Γιατί είχε ένα βάθος που ο πρωινός ουρανός δε θα έφτανε ποτέ. Γιατί μπορεί να ήταν σκοτεινός, όμως ήταν ειλικρινής.

Η γροθιά του Ντέμη ήρθε σε επαφή με τον αριστερό του ώμο.

Ο Μάρκος παραπάτησε και τα γόνατά του λύγισαν, κάνοντάς τον να προσγειωθεί στο βρόμικο έδαφος. Μπροστά του έπεσαν αργά δύο χαρτονομίσματα τα οποία άφησε ένα αόρατο χέρι. Το ίδιο που την προηγούμενη στιγμή τον είχε χτυπήσει.

Ο Ντέμης, στον οποίο ανήκε το χέρι, γύρισε να φύγει ικανοποιημένος.

Ο Μάρκος κοίταξε τα χρήματα δίπλα του καθώς σηκωνόταν. Δεν έφταναν για να γιατρέψουν την πληγωμένη υπερηφάνεια του.

Μερικές φορές ένιωθε έκπληξη καθώς ανακάλυπτε ότι όχι μόνο του έχει μείνει ακόμα λίγη περηφάνια, αλλά ήταν και αρκετά ευάλωτη ώστε να επηρεάζεται από τις πράξεις των άλλων.

– Ωραίο καπέλο, φώναξε.

Ο Ντέμης γύρισε αργά προς το μέρος του σαν να

σκεφτόταν το σχόλιό του. Ήξερε ότι τυπικά δεν του είχε πει τίποτα το προσβλητικό, αλλά ο τόνος του Μάρκου ήταν τέτοιος ώστε να μπορεί να το εκλάβει ως κοροϊδία, και αυτό θα έκανε. Ο Μάρκος τον είχε δει να ξεκινάει καβγάδες για πολύ πιο ασήμαντα πράγματα.

– Τι θες να πεις, μαλάκα; Δε γουστάρεις τον Ολυμπιακό;

Ούτε που είχε ιδέα ότι το καπέλο ήταν του Ολυμπιακού. Υπήρχε ένα όριο στο τι μπορούσε να δει κανείς στις δώδεκα το βράδυ σε ένα μέρος, κάτι μεταξύ πλατείας και πάρκου, που δε διέθετε τον παραμικρό φωτισμό. Και τα χρώματα ξεπερνούσαν αυτό το όριο.

Παρ' όλα αυτά, βρήκε πάτημα στα λόγια του Ντέμη για να συνεχίσει.

– Απλώς αναρωτιέμαι πώς αντέχεις να είσαι Ολυμπιακός, όταν σε λένε Ντέμη. Πρέπει να 'ναι μεγάλο σπάσιμο να έχεις το ίδιο όνομα με το Νικολαΐδη, του είπε δήθεν συμπνετικά. Γιατί δεν το γυρνάς;

Ο Ντέμης σήκωσε το χέρι του στη στιγμή, αλλά ο Μάρκος το περίμενε. Απέφυγε το χτύπημά του και, εκμεταλλευόμενος την έκπληξη του Ντέμη, τον έσπρωξε με δύναμη μέχρι που η πλάτη του ακούπησε πάνω στον κορμό ενός δέντρου.

– Τι κάνετε, ρε μαλάκες; Θέλετε να σας ακούσει κανείς και να φωνάξει τους μπάτσους;

Ο Λεωνίδας ξεπρόβαλε πίσω από την πλάτη του Ντέμη σαν το Χάρο, έτοιμος να τους σκοτώσει και τους δύο. Αν κάτι τέτοιο δεν ήταν πιθανό ότι θα τραβούσε ακόμα περισσότερο την προσοχή της αστυνομίας, σίγουρα θα το είχε κάνει χωρίς δεύτερη σκέψη.

– Παράτα τον, είπε στον Ντέμη. Έχουμε δουλειά.

Ο Ντέμης άφησε το Μάρκο απρόθυμα, με ένα βλέμμα που υπονοούσε ότι οι δύο τους δεν είχαν τελειώσει.

Ο Λεωνίδας πήρε από την τσέπη του μπουφάν του ένα πλαστικό σακουλάκι και το έδωσε στον Ντέμη.

Όλα πάνω στο Λεωνίδα ήταν ύποπτα, αλλά το γεγονός ότι φορούσε δερμάτινο μπουφάν Σεπτέμβρη μήνα θα έπρεπε να υποψιάζει ακόμα περισσότερο τους αστυνομικούς που τύχαινε να περνάνε καμιά φορά από εκεί. Όσο δεν έκανε κρύο, ήταν φανερό ότι η μόνη χρησιμότητά του ήταν οι πάρα πολλές τσέπες του.

Ο Ντέμης έχωσε το σακουλάκι στην κωλότσεπη του τζιν του, και οι δυο τους γύρισαν την πλάτη στο Μάρκο κι άρχισαν να απομακρύνονται μέσα στο σκοτάδι.

Οι σκιές που σέρνονταν πίσω τους πάνω στο τσιμέντο έμοιαζαν με καρικατούρες ανθρώπων. Ο Ντέμης, με το σώμα του να ξεχειλίζει μέσα από τα XXL ρούχα του, και ο Λεωνίδας, με τα κοκαλιάρικα πόδια του να κολυμπάνε μέσα στο παντελόνι του. Μια

δραματική εκδοχή του Χοντρού και του Λιγνού.

Το βλέμμα του Μάρκου έπεσε στα λεφτά του, που βρίσκονταν ακόμη στο σημείο που είχαν προσγειωθεί πάνω στο χώμα.

Δεν τον πείραζε που είχαν λερωθεί. Τον πείραζε που ήξερε ότι ήταν βρόμικα πριν καν αγγίξουν το έδαφος.

Αν υπήρχε ένα πράγμα που η Άννα βαριόταν αφόρητα, αυτό ήταν να ψωνίζει παπούτσια. Σε αντίθεση με τη φίλη της τη Βάσια, και πιθανότατα όλο τον υπόλοιπο γυναικείο πληθυσμό, η αγορά παπουτσιών αποτελούσε γι' αυτήν ένα υπέρτατο είδος αγγαρείας, χειρότερο ακόμα κι από το πλύσιμο των πιάτων, το σφουγγάρισμα και το τίναγμα των χαλιών μαζί. Σ' αυτά η Άννα βοηθούσε πάντα στο σπίτι χωρίς το παραμικρό παράπονο. Όταν, όμως, καλούνταν να ακολουθήσει τη μητέρα της στα μαγαζιά με σκοπό την αναζήτηση του επόμενου ουδέτερου χρώματος βολικού παπουτσιού, που θα φορούσε καθημερινά για τα επόμενα ποιος ξέρει πόσα χρόνια έως ότου κι αυτό λιώσει, τότε η Άννα έπιανε τον εαυτό της να κάνει κάτι που δε συνήθιζε: να γκρινιάζει.

– Καλό είναι, είτε με μισή καρδιά στην πωλήτρια που την παρατηρούσε καθώς περπάταγε μπροστά στον καθρέφτη.

Η μαμά της την κοίταξε σκεφτικά.

– Αν σε στενεύει, μπορώ να σου φέρω το μεγαλύτερο, της είπε η πωλήτρια.

Η αλήθεια ήταν ότι έψαχνε κάτι τελείως διαφορετικό. Κάτι πιο μαλακό, σίγουρα χωρίς φιόγκους, ίσως με ένα λουράκι. Κάπως πιο άνετο.

– Σε στενεύει; τη ρώτησε η μαμά της σκύβοντας για να πιέσει το μέρος του παπουτσιού που κάλυπτε τα δάχτυλά της.

Η Άννα κοίταξε διακριτικά την τιμή στο κουτί του παπουτσιού και την ώρα στο ρολόι της μαμάς της.

Η τιμή ήταν χαμηλή και η ώρα περασμένη.

– Λίγο, είπε. Θα ανοίξει, δεν πειράζει.

Η πωλήτρια τις άφησε για λίγο για να εξυπηρετήσει μια κοπέλα που μόλις είχε μπει στο μαγαζί.

Για να διαλύσει τις αμφιβολίες της μαμάς της, η Άννα έκανε μερικά βήματα ακόμα μπροστά στον καθρέφτη προσποιούμενη μια άνεση που δεν ένιωθε.

– Έχει κι άλλο ένα μαγαζί εδώ πιο κάτω. Μήπως να πάμε κι από κει; της ψιθύρισε η μαμά της.

– Όχι, μ' αρέσουν αυτά, επέμεινε η Άννα.

– Σίγουρα;

– Ναι.

Η Άννα έβγαλε το παπούτσι και το έδωσε στη μαμά της, η οποία κατευθύνθηκε προς το ταμείο μαζί με το κουτί, αφήνοντας την Άννα να ξαναβάλει τα παλιά της αθλητικά.

Μια δόνηση στην τσέπη της Άννας την ειδοποίησε για την ύπαρξη νέου μηνύματος στο κινητό της.

Εν μέσω επτά θαυμαστικών και τεσσάρων καρδούλων, η Βάσια την ενημέρωνε ενθουσιασμένα ότι ο Παναγιώτης την είχε φιλήσει, της είχε κάνει πρόταση γάμου και είχαν συμφωνήσει ότι το πρώτο τους παιδί θα ήταν κορίτσι και θα βαφτιζόταν Φαίδρα.

Η Άννα γέλασε.

Η δόση αλήθειας στα μηνύματα της Βάσιας περιοριζόταν πάντα μόνο μέσα στην πρώτη πρόταση.

– Και η ξαδέρφη μου πηγαίνει στην Γ΄ Λυκείου, άκουσε την πωλήτρια να λέει στη μαμά της καθώς της έδινε την απόδειξη.

Ήταν αξιοθαύμαστο το πώς μπορούσε να αφήσει μόνη τη μαμά της για δύο λεπτά με έναν άγνωστο άνθρωπο, και μέσα σ' αυτά εκείνη να προλάβει να βρει δύο κοινούς γνωστούς, να συζητήσει για την ανεργία των νέων και να μοιραστεί το μέσο όρο των βαθμών της Άννας από το δημοτικό μέχρι σήμερα.

– Αλήθεια; Σε ποιο σχολείο πάει; Η Άννα πάει στο...

– Η Άννα πάει στο σπίτι, τη διέκοψε εύθυμα η Άννα. Θα έρθεις;

– Α, ναι, ναι. Πάμε.

Τους πήρε ακόμα λίγα λεπτά μέχρι η πωλήτρια να δώσει στην Άννα τη σακούλα, να της ευχηθεί με γεια

και καλή πρόοδο, η Άννα να την ευχαριστήσει και η μαμά της να ανταποδώσει ευχόμενη καλή πρόοδο και στην ξαδέρφη της, αλλά στο τέλος κατάφεραν να βγουν από το μαγαζί έχοντας μόνο μία ώρα στη διάθεσή τους για να πάνε στο σουπερμάρκετ κι ένα καινούριο ζευγάρι άβολα παπούτσια για τη νέα σχολική χρονιά.

Ο Μάρκος δε θυμόταν την τελευταία φορά που είχε ξυπνήσει μέρα. Όταν γύριζε κάθε νύχτα στο σπίτι του λίγο πριν χαράξει, ήταν λογικό και αναμενόμενο ότι για τις επόμενες δέκα με δώδεκα ώρες θα κοιμόταν, και πως όταν πλέον ξυπνούσε, δε θα ήταν επειδή τον τύφλωνε το φως του ήλιου. Έπεφτε πάντα για ύπνο λίγο πριν από την αυγή και δεν ξυπνούσε ποτέ πριν από το ηλιοβασίλεμα.

Ήταν ένας φαύλος κύκλος σαν όλους τους άλλους, με τη μόνη διαφορά ότι δεν υπήρχε από την αρχή του κόσμου, αλλά από μια ημέρα την οποία ο Μάρκος, αν ήθελε, θα μπορούσε να προσδιορίσει, όμως, αν ήταν στο χέρι του, θα προτιμούσε να μη θυμάται.

– Χαίρε, Μενέλαε.

Ο Ντέβιλ ήρθε και κάθισε δίπλα του στο παγκάκι.

Ήταν πιο αδύνατος αλλά λιγότερο ψηλός από το Μάρκο. Ήταν πάντα αργοπορημένος και τις περισ-